

La tribuna

Francesc Casals Pantebre

Recordant l'amic, el company, el nostre referent cívic

JAUME

Bartumeu

El dilluns, a quarts de nou del matí, vam convenir amb la **Mariona González** que un dia de la setmana vinent aniríem a dinar plegats amb el **Cisco Casals**. A un quart de cinc de la tarda rebia un SMS terrible: «Ha mort **Francesc Casals Pantebre**».

En només vuit hores la vida havia donat un tomb terrible, trasbalsant projectes i il·lusions.

S'entendrà que escriure la tribuna d'aquesta setmana en record del **Cisco** no és un exercici fàcil. Molts records i moments, difícils sovint i agradables alguns, vénen atabaladament a la meua memòria.

Instants que ens porten als anys difícils, de picar pedra, després de la constitució del Partit Socialdemòcrata, al juny del 2000 o fins i tot abans. Intentant ordenar aquests records en voldria esmentar tres.

Recordo així l'any 1991, quan vam coincidir –ell des del Consolat d'Escaldes-Engordany i jo al front de les finances en el Govern d'**Oscar Ribas**– en la negociació de l'acord de delimitació de competències i transferències als comuns. Ja allí apuntava la seva ferma visió de l'Estat, més enllà dels interessos parroquials que tenia institucionalment encomanats.

Recordo també, un viatge al País Basc l'any 2006 –ell com a Primer Secretari del PS i jo com a president del Grup parlamentari– per a reunir-nos amb els companys del Partit Socialista d'Euskadi. Hi vam retrobar el meu amic **Ramon Jáuregui** i a **Patxi López** i **Rodolfo Ares** que tres anys després arribarien al Govern del País Basc. Aquell viatge ens va marcar. El **Cisco** va tornar molt impressionat del valor i la solidesa de **Patxi López** i els seus companys en uns moments en els quals ETA encara no havia de-

EL PERIÒDIC

La paraula, la veu, l'opinió del Francesc Casals ha estat sempre un referent en els nostres debats. La seva intervenció era esperada i escoltada

sat les armes i ens desplaçàvem a tot arreu envoltats d'escortes.

I recordaré sempre l'abraçada que ens vam fer la nit de les eleccions del 2009 quan junts, amb centenars de companys i companyes, havíem aconseguit el repte de portar catorze consellers generals al Consell General.

Aquella victòria va ser en gran part la seva, per la seva tasca pacient i constant de construcció, picant pe-

dra sense defallir, l'alternativa de progrés encapçalada pels socialdemòcrates.

Perquè **Francesc Casals** sabia que, al capdavall, una democràcia sense alternativa és un contrasentit perquè és una democràcia sense vida.

I l'alternativa desapareix quan l'alternança es limita a un simple canvi de persones, sense diferències en les polítiques.

PRECISAMENT bona part de la seva acció política, de les seves intervencions públiques davant el Consell General i el Consell de Comú i, també, en els mitjans de comunicació anaven adreçades a explicar que no tots els polítics són iguals i que la proposta socialdemòcrata és distinta de la liberal.

En els moments bons i en els que ho eren menys, la paraula, la veu, l'opinió del **Francesc Casals** ha estat sempre un referent en els nostres debats. Tant a les reunions del Comitè Executiu com del Grup parlamentari, la seva intervenció era esperada i escoltada, sovint debatuda i, gairebé sempre, finalment compartida.

Aquests últims mesos, després que deixés el Comú d'Escaldes-Engordany, les reunions del Comitè Directiu del PS eren també el marc en el qual molts de nosaltres esperàvem el moment en què demanava la paraula i ens tornava a situar en la bona direcció.

EN UNS MOMENTS que hi ha una escomesa contra la raó des de posicions fonamentalistes neoliberals, la diferència socialdemòcrata consisteix en la defensa, fins a les últimes conseqüències, dels principis de la Il·lustració i pel seu ordre: llibertat, igualtat i fraternitat.

En la defensa d'aquesta diferència, el **Cisco** sempre va ser a la primera línia i sense demanar res a canvi. La fermesa en la voluntat de defensar objectius tant dignes com l'aspiració a viure en una societat millor i més justa ha estat la línia de conducta, cívica i personal, del **Francesc Casals**.

Ens deixa aquest llegat que hem de saber mantenir i reforçar.

Ho hem de fer per a que la ciutadania percebi i valori aquesta diferència socialdemòcrata, que és el principi i l'esperança que les coses no solament han de ser diferents sinó que ho poden ser. Diferents i millors per a totes i a tots. ≡

President del grup parlamentari socialdemòcrata